

PATRIARHIA IERUSALIMULUI PARTICIPĂ LA CONFERINȚA DE DOUĂ ZILE A MINISTERULUI DE EXTERNE AL GRECIEI

De joi, 28 februarie, până vineri, 1 martie 2019, a avut loc la Ministerul de Externe al Greciei conferința de două zile cu tema: „Diplomație religioasă-bisericească în secolul XXI” / „Conturarea principiilor politice și propuneri de strategii pentru exercitarea diplomației religioase și bisericești”.

La această manifestare Patriarhia Ierusalimului a fost reprezentată de Epitropul patriarhal la Constantinopol, Preasfințitul Arhiepiscop Nectarie de Anthidon, cu expunerea pe tema: „Patriarhia Ierusalimului ca factor de stabilitate și dialog în Orientul Mijlociu” cu următorul conținut:

PATRIARHIA IERUSALIMULUI CA FACTOR DE STABILITATE ȘI DIALOG ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Patriarhia Greco-Ortodoxă a Ierusalimului sau Patriarhia Elenă (Ρωμαίικο Πατριαρχείο; Deir Rum), este un lanț istoric neîntrerupt de sfințenie, muceniecie și neîncetate lupte pentru Biserica lui Hristos și a turmei sale purtătoare a numelui lui Hristos, dar și pentru păstrarea Sfintelor Lăcașuri, menținându-și totodată de-a lungul veacurilor caracterul său elen.

Biserica Ierusalimului a luat ființă chiar în ziua Cincizecimii și primul ei Episcop a fost Sfântul Apostol și Mucenic Iacov Fratele Domnului (†62 d.Hr).

Patriarhia Ierusalimului își desfășoară activitatea în regiunea Sfintelor Locuri, în Orientul Mijlociu, până la Golful Persic și Emiratele Arabe.

Pentru prima oară, de-a lungul istoriei sale îndelungate, Patriarhia Ierusalimului se află sub trei puteri și autorități politice și statale ale căror interese sunt diametral opuse. Tocmai aceasta este dificultatea cu care se confruntă Patriarhia, dar și Patriarhul: faptul că dintr-odată Patriarhia s-a aflat în centrul disputelor politice, și nu numai al disputelor politice locale, ci și al celor care privesc comunitatea internațională.

Prezența ei în Țara Sfântă este o minune de fiecare zi, deoarece atât Preafericitul, cât și Obștea Aghiotafită sunt călăuziți de o gândire deplin ecleziasitică, chemând întotdeauna ajutorul lui Dumnezeu, anume al Cuvântului lui Dumnezeu întrupat.

Moștenirea istorică a Patriarhiei, pronunțatele sale trăsături teologice și culturale și experiența conviețuirii cu alte religii o face să fie nu numai vrednică de atenție, dar deține și o mare putere de hotărâre în cadrul manifestărilor inter-ortodoxe, a dialogurilor inter-religioase, dar și în orice încercare de pacificare în Orientul Mijlociu.

Tagma monahilor „Râvnitori” instituită de Sfânta Elena, a cărei continuare este astăzi Obștea Aghiotafită, și-a asumat protecția, menținerea și slujirea Sfintelor Lăcașuri, dar și păstoriarea turmei cuvântătoare, prin activități religioase, sociale, culturale și filantropice.

Cea mai mare provocare, însă, cu care se confruntă Patriarhia este conviețuirea cu lumea ebraică și arabă și misiunea și rolul său ca factor de echilibru, având în vedere că Ierusalimul este un oraș în sine religios, strâns legat de sfânta istorie a Creștinismului, dar și a celorlalte două religii monoteiste – Iudaismul și Islamul.

Aici se arată adevărata dimensiune a rolului Patriarhiei și al Patriarhului, cât și a mai-marilor celorlalte două religii monoteiste în vederea păstrării păcii în această regiune. Religiiile joacă deci un rol hotărâtor în această zonă.

Problema diplomației internaționale, dar și a politicienilor, este aceea că, neînțelegând problemele religiei în profunzimea lor, încearcă să neglijeze rolul pe care îl are religia la nivel mondial.

Cu greu recunosc faptul că acolo unde au loc dispute de natură politică, de cele mai multe ori, cauzele sunt evident religioase și încearcă să accentueze latura politică sau etnică.

Din păcate, conflictele armate din ultimii ani din zona Orientului Mijlociu și problemele care le-au urmat au dus încă și mai mult la diminuarea populației creștine. Cu toate acestea, Biserica Sionului nu abandonează misiunea ei, călăuzindu-și turma cuvântătoare și menținând caracterul liturgic al Locurilor de închinare unde sufletele care sunt în căutarea adevărului – atât ale localnicilor, cât și ale pelerinilor – Îl află pe bunul lor Păstor acolo unde Acesta „a lucrat mântuirea în mijlocul pământului” prin Răstignirea și Învierea Sa.

Pe lângă rolul său duhovnicesc, Patriarhia s-a implicat și în domeniul educației și al asistenței sociale. Este istoric dovedit faptul că primele școli și spitale au fost înființate de Patriarhie, care întreține și astăzi școli în cadrul statului Israel, în Palestina și Iordania.

Prin intermediul Educației contribuie la conviețuirea entităților religioase, dar și la diminuarea fanatismului religios, de vreme ce Creștinii sunt o minoritate în Țara Sfântă și în zona mai largă a Orientului Mijlociu.

De aceea școlile Patriarhiei găzduiesc în cea mai mare parte elevi care nu sunt Creștini Ortodocși, ci de alte religii.

Aceasta are drept consecință contribuția la recunoașterea reciprocă a persoanelor, pe de o parte, și a convingerilor și a simbolurilor religioase ale fiecăruia, pe de altă parte.

Desigur, acest fapt este recunoscut de către toți, de vreme ce Patriarhia are o relație specială cu lumea arabă islamică și în toate împrejurările funcționează ca o punte între Apus și Răsărit.

În același timp, Patriarhia Ierusalimului menține, prin multe osteneli și jertfe, Școala Patriarhală de pe Muntele Sion, Gimnaziul și Liceul bisericesc, unde învață elevi dintre care mulți, după absolvire, rămân în Țara Sfântă. Această școală funcționează ca pepinieră de membrii ai Obștii Aghiotafite. Din păcate, însă, datorită situației existente aici, numărul elevilor este mic și este de dorit să crească.

De asemenea, se depun însemnate eforturi pentru redeschiderea Școlii Teologice a Sfintei Cruci, una dintre cele mai vechi instituții de educație greacă din străinătate pe care au absolvit-o însemnați teologi laici, dar și clerici, care au slujit în Bisericile Ortodoxe din Orient.

Cu ocazia primei conferințe internaționale a organizației non-guvernamentale "Romiosoni", care a fost înființată de Patriarhia Ierusalimului, Preafericitul Teofil al III-lea, Patriarhul Ierusalimului, a subliniat faptul că scopul acestei organizații este promovarea Comuniunii în Hristos a vorbitorilor de limbă greacă și a Creștinilor Ortodocși vorbitori de limbă arabă, pe de o parte, și a celorlalți Creștini Ortodocși pe de altă parte. De altfel, aceasta este una dintre cele mai importante ținte pe care Preafericitul a avut-o în vedere de la începutul lucrării sale pastorale.

În discursul său a semnalat de asemenea că „poziția specială a Patriarhiei Ierusalimului, aflată sub autoritatea politică a statului Israel, a Palestinei și a regatului hasemit al Iordaniei, precum și a principatului Catar, face ca

instituirea sa religioasă și bisericească recunoscută *ab antiquo* să fie deosebit de importantă atât pentru unitatea Bisericilor Ortodoxe, cât și pentru conviețuirea popoarelor vecine din regiunea aflată sub jurisdicția ei.

Conferindu-se mare greutate rolului deosebit pe care îl joacă religia în general și, în consecință, Patriarhia Ierusalimului, având în vedere importanța religioasă aparte a Ierusalimului ca oraș sfânt pentru Iudei, Creștini și Musulmani, a fost invitat și Preafericitul Patriarh al Ierusalimului la Conferința cu privire la relațiile dintre lumea americană și cea islamică, desfășurată în Doha, Catar, în februarie 2010. În cadrul lucrărilor departamentului religios, Patriarhul Ierusalimului Teofil a subliniat legătura strânsă dintre religie și politică în cadrul cultural al țărilor islamice și în special al țărilor din Orientul Mijlociu.

Conștientizând imensa lor responsabilitate, dar și misiunea pe care o au în Orientul Mijlociu, mai-marii Bisericilor Ortodoxe din regiune și Arhiepiscopul Ciprului au reînființat Consiliul Bisericilor din Orientul Mijlociu, colaborând astfel la sprijinirea Creștinilor atât de încercați din această regiune, dar și la înlesnirea și suportul duhovnicesc al celor aflați în cea mai fierbinte zonă din lume, care de atâția ani trăiesc în contextul acestei drame politice și religioase.

De asemenea, arătându-și stima față de rolul important pe care îl joacă Patriarhia Ierusalimului în lumea musulmană, actualul președinte al Republicii Turce, Recep Tayp Erdogan, l-a invitat pe Preafericitul Patriarh al Ierusalimului Teofil III să participe ca referent la Conferința internațională cu tema: „Primăvara arabă și pacea în Orientul Mijlociu – Perspective musulmane și creștine”, care a avut loc la Constantinopol în septembrie 2012.

În linii foarte largi, datorită timpului limitat, am încercat să prezint importanța prezenței și misiunii străvechii

Patriarhii a Ierusalimului în Orientul Mijlociu, nădăjduind că am reușit să aducem o rază de lumină asupra marii lucrării pe care a desfășurat-o de-a lungul secolelor.

În încheiere, aș vrea să mulțumesc în numele Preafericitului Părintelui nostru Teofil, dar și al Obștii Aghiotafite, pentru interesul neobosit pe care l-a arăta Grecia în toți acești ani, în orice fel, față de Patriarhia Ierusalimului, interes a cărui încununare a fost prețiosul ajutor dat de statul Greciei pentru restaurarea Sfântului Mormânt.

În același timp însă și Elada înțelege că Patriarhia Ierusalimului este un bastion și o prelungire duhovnicească ai ei în cea mai sensibilă regiune a planetei.

Încheind această scurtă expunere a mea, nu pot afla un epilog mai potrivit decât cuvintele rostite de Preafericitul Patriarh al Ierusalimului Teofil III la întrunirea mai-marilor Bisericii Ortodoxe din Orientul Mijlociu:

„Astăzi s-a făcut cunoscută tuturor, politicieni, diplomați ș.a., importanța și rolul călăuzirii religioase în conviețuirea pașnică a oamenilor. Din acest motiv, toți conducătorii religioși sunt chemați să contribuie prin orice fel de tratative și dialoguri. Contribuția lor este necesară și să nu vi se pară ceva neobișnuit dacă vedeți că, de-a lungul timpului, ocârmuirile politice și internaționale caută scăpare la conducătorii religioși spre a afla soluții în privința temei Ierusalimului.

Odată ce se va găsi o soluție cu privire la tema Ierusalimului, atunci se vor rezolva toate problemele la nivel regional și mondial, pentru că întreaga criză internațională are drept punct de plecare Ierusalimul. Deci, dacă vreodată va fi posibil ca pacea să dăinuie în toată lumea, aceasta va depinde de Ierusalim”.

Din partea Secretariatului General